SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 26. junija 2008 *

V združenih zadevah C-329/06 in C-343/06,

zaradi predlogov za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki sta ju vložili Verwaltungsgericht Sigmaringen (Nemčija) (C-329/06) in Verwaltungsgericht Chemnitz (Nemčija) (C-343/06) z odločbama z dne 27. junija in 3. avgusta 2006, ki sta prispeli na Sodišče 28. julija in 8. avgusta 2006, v postopkih

Arthur Wiedemann (C-329/06)

proti

Land Baden-Württemberg

in

* Jezik postopka: nemščina.

Peter Funk (C-343/06)

proti

Stadt Chemnitz,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi A. Rosas (poročevalec), predsednik senata, J. N. Cunha Rodrigues, J. Klučka, A. Ó Caoimh in A. Arabadjiev, sodniki,

generalni pravobranilec: Y. Bot,
sodni tajnik: B. Fülöp, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 27. septembra 2007,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za A. Wiedemanna G. Stöger, odvetnik,

– za P. Funka A. M. Kohn, odvetnik,

– za Land Baden-Württemberg F. Laux, zastopnik,

– za nemško vlado M. Lumma in C. Schulze-Bahr, zastopnika,

– za italijansko vlado I. M. Braguglia, zastopnik, skupaj s S. Fiorentinom, avvocato dello Stato,

– za portugalsko vlado L. Fernandes in M. Ribes, zastopnika,

– za Komisijo Evropskih skupnosti G. Braun in N. Yerrell, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 14. februarja 2008

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predloga za sprejetje predhodne odločbe se nanašata na razlago členov 1(2), 7(1) in 8(2) in (4) Direktive Sveta 91/439/EGS z dne 29. julija 1991 o vozniških dovoljenjih (UL L 237, str. 1), kot je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 1882/2003 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. septembra 2003 (UL L 284, str. 1, v nadaljevanju: Direktiva 91/439).

2 Predloga sta bila vložena v okviru sporov med, prvič, A. Wiedemannom in deželo Baden-Württemberg (zadeva C-329/06) in, drugič, P. Funkom in mestom Stadt Chemnitz (zadeva C-343/06), zaradi zavrnitve priznanja vozniškega dovoljenja, ki sta ga A. Wiedemann in P. Funk pridobila v Češki republiki, potem ko jima je bilo zaradi uživanja droge oziroma alkohola odvzeto nemško vozniško dovoljenje.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

3 Prva uvodna izjava Direktive 91/439, s katero je bila s 1. julijem 1996 razveljavljena Prva direktiva Sveta 80/1263/EGS z dne 4. decembra 1980 o uvedbi vozniškega dovoljenja Skupnosti (UL L 375, str. 1), se glasi:

„ker je za namene skupne prometne politike in kot prispevek za izboljšanje varnosti v cestnem prometu, kot tudi za olajšanje gibanja oseb, ki se nastanijo v […] državi članici, [ki ni tista, v kateri] so opravile vozniški izpit, zaželeno, da bi obstajal vzorec nacionalnega vozniškega dovoljenja Skupnosti, ki bi bil v državah članicah vzajemno priznan brez kakršnekoli obveznosti zamenjave vozniških dovoljenj“.

4 Četrta uvodna izjava te direktive se glasi:

„ker je zaradi prometne varnosti treba določiti minimalne zahteve za izdajo vozniškega dovoljenja“.

5 Zadnja uvodna izjava Direktive 91/439 določa:

„ker je poleg tega zaradi razlogov, povezanih s prometno varnostjo in cestnim prometom, potrebno, da lahko države članice za vse imetnike dovoljenj, ki so na

njihovem ozemlju pridobili običajno prebivališče, uporabljajo svoje državne predpise o odvzemu, začasnem odvzemu in preklicu vozniških dovoljenj“.

6 Člen 1 omenjene Direktive 91/439 določa:

„1. Države članice uvedejo nacionalno vozniško dovoljenje, ki temelji na vzorcu Skupnosti, opisanem v Prilogi I ali Ia, v skladu z določbami te direktive. […]

2. Vozniška dovoljenja, ki jih izdajo države članice, se vzajemno priznavajo.

3. Če pridobi imetnik veljavnega nacionalnega vozniškega dovoljenja običajno prebivališče v državi članici, ki ni tista, ki je izdala vozniško dovoljenje, lahko država članica gostiteljica za imetnika dovoljenja uporablja svoje nacionalne predpise o času veljavnosti dovoljenj, zdravniških pregledih in davčnih ureditvah in lahko v vozniško dovoljenje vnese vse podatke, ki so nujno potrebni za vodenje.“

7 Člen 7(1) Direktive 91/439 določa, da se vozniško dovoljenje izda samo tistim kandidatom,

„a) ki so opravili preizkus spretnosti in vedenja v prometu in teoretični preizkus ter izpolnjujejo zdravniške standarde v skladu z določbami iz Prilog II in III;

b) ki imajo običajno prebivališče na ozemlju države članice, ki izda dovoljenje, ali ki lahko predložijo dokazilo, da na ozemlju države članice študirajo že najmanj šest mesecev.“

8 V skladu s točko 14 Priloge III k tej direktivi, ki ima naslov „Minimalni standardi psihofizične sposobnosti za vožnjo vozila na motorni pogon“, pomeni uživanje alkohola veliko nevarnost za varnost na cesti in glede na razsežnost tega problema mora biti zdravniška stroka zelo pazljiva. Točka 14.1, prvi pododstavek, te priloge določa, da se „[v]ozniških dovoljenj […] ne sme izdati ali podaljšati kandidatom oziroma voznikom, ki so odvisni od alkohola ali nesposobni, da bi se vzdržali pitja in vožnje.“ Iz drugega pododstavka te točke 14.1 izhaja, da se „[k]andidatom oziroma voznikom, ki so bili v preteklosti odvisni od alkohola, […] lahko vozniška dovoljenja izdajo ali podaljšajo po dokazanem obdobju abstinence in na podlagi pooblaščenega zdravniškega mnenja ter rednih zdravniških pregledov“.

9 Točka 15 iste priloge določa, da se „[z]dravniških dovoljenj […] ne sme izdati ali podaljšati kandidatom oziroma voznikom, ki so odvisni od psihotropnih snovi ali ki od takšnih snovi niso odvisni, a jih redno zlorabljajo, ne glede na zahtevano kategorijo dovoljenja“. Točka 15.1 te priloge določa, da se „[z]dravniških dovoljenj […] ne sme izdati ali podaljšati kandidatom oziroma voznikom, ki v katerikoli obliki redno uporabljajo psihotropne snovi, ki lahko ovirajo sposobnost varne vožnje, kadar so zaužite količine takšne, da škodljivo vplivajo na vožnjo. To velja za vse druge medicinske izdelke ali kombinacije medicinskih izdelkov, ki učinkujejo na sposobnost vožnjo“.

10 Iz točke 5 te priloge izhaja, da so lahko standardi, ki jih države članice določijo za izdajo ali kakršno koli poznejše podaljšanje vozniških dovoljenj, strožji od tistih, ki so določeni v tej prilogi.

11 V skladu s členom 7(5) Direktive 91/439

„[N]ihče ne more imeti vozniškega dovoljenja več kot ene države članice“.

12 Člen 8 te direktive določa:

„[…]

2. Ob upoštevanju načela teritorialnosti kazenskega in policijskega prava lahko država članica, v kateri ima imetnik vozniškega dovoljenja druge države članice običajno prebivališče, uporabi svoje nacionalne predpise o omejitvi, začasnem odvzemu, odvzemu ali preklicu pravice do vožnje in, če je potrebno, v ta namen zamenja dovoljenje.

[…]

4. Država članica lahko zavrne priznanje kakršnegakoli vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, osebi, za katero na njenem ozemlju velja eden izmed ukrepov, omenjenih v odstavku 2.

[…]“

13 Člen 9, prvi odstavek, navedene direktive določa, da je treba kot „običajno“ prebivališče razumeti „kraj, kjer oseba običajno živi, to je najmanj 185 dni v koledarskem letu, zaradi osebnih in poklicnih vezi, ali, v primeru osebe brez poklicnih vezi, zaradi osebnih vezi, ki kažejo tesno povezavo med to osebo in krajem, kjer živi“.

14 Člen 12(3) Direktive 91/439 določa:

„Države članice si pri izvajanju te direktive pomagajo in, če je potrebno, izmenjujejo informacije o dovoljenjih, ki so jih registrirale.“

Nacionalna ureditev

Ureditev o priznavanju vozniških dovoljenj, izdanih v drugih državah članicah

15 Člen 28(1), (4) in (5) uredbe o dostopu oseb do cestnega prometa (uredba o vozniškem dovoljenju) (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straβenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung) z dne 18. avgusta 1998 (BGBl., 1998 I, str. 2214, v nadaljevanju: FeV) določa:

„(1) Imetnikom veljavnega vozniškega [Evropske unije] ali [Evropskega gospodarskega prostora (v nadaljevanju: EGP)], ki imajo običajno prebivališče v smislu člena 7(1) ali (2) v Nemčiji, je v tej državi dovoljena – s pridržkom omejitve iz odstavkov od 2 do 4 – vožnja motornih vozil v okviru pravic, ki jih imajo. Pogoji tujih vozniških dovoljenj se spoštujejo tudi v Nemčiji. Če ni določeno drugače, se za ta vozniška dovoljenja uporabljajo določbe te uredbe.

[…]

(4) Pravice iz odstavka 1 ne veljajo za imetnike vozniškega dovoljenja [Unije] ali EGS,

[…]

3. ki jim je sodišče v Nemčiji izdalo ukrep začasnega ali dokončnega odvzema vozniškega dovoljenja ali jim je upravni organ izdal takoj izvršljivi ali pravnomočni ukrep odvzema, ki jim je bilo vozniško dovoljenje zavrnjeno z dokončnim sklepom ali ki jim vozniško dovoljenje ni bilo odvzeto zgolj zato, ker so se mu medtem odrekli,

[…]

(5) Pravica uporabe vozniškega dovoljenja [Unije] ali EGS v Nemčiji po izdaji odločbe iz odstavka 4, točki 3 in 4, se dodeli na prošnjo, če ni več razlogov, ki so upravičevali odvzem ali prepoved uveljavljanja pravice do vožnje. […]“

Ureditev o odvzemu vozniškega dovoljenja

16 V skladu s členom 69 kazenskega zakonika (Strafgesetzbuch) kazensko sodišče odredi odvzem vozniškega dovoljenja, če iz dejstev izhaja, da obtožena oseba ni sposobna za vožnjo. V skladu s členom 69a tega zakonika za ta odvzem velja obdobje prepovedi zaprositi za novo vozniško dovoljenje, ki lahko traja od šest mesecev do pet let in se pod določenimi pogoji podaljša celo do konca življenja.

17 V skladu s členom 46 FeV, ki je izvedbena določba člena 3 zakona o cestnem prometu (Straβenverkehrsgesetz), mora organ, pristojen za izdajo vozniškega dovoljenja, odvzeti pravico do vožnje, če se izkaže, da imetnik dovoljenja ni sposoben za vožnjo motornih vozil. V skladu z odstavkom 5 tega člena pravica do vožnje ugasne z odvzemom vozniškega dovoljenja. Če je bilo to dovoljenje izdano v tujini, njegov odvzem povzroči ugasnitev pravice do vožnje motornih vozil na nacionalnem ozemlju.

Ureditev o sposobnosti za vožnjo motornih vozil

18 Člen 11 FeV z naslovom „Sposobnost“ določa:

„(1) Osebe, ki želijo pridobiti vozniško dovoljenje, morajo izpolnjevati za to potrebne telesne in duševne pogoje. Ti pogoji niso izpolnjeni zlasti v primeru bolezni ali motenj

iz Priloge 4 ali Priloge 5, s katerima je izključena sposobnost [za vožnjo motornih vozil] ali pogojna sposobnost [zanjo]. […]

(2) Če obstajajo dejstva, ki utemeljujejo dvome o telesnih ali duševnih sposobnostih prosilca vozniškega dovoljenja, lahko pristojni organi za vozniška dovoljenja, da bi odločili o izdaji ali podaljšanju vozniškega dovoljenja ali odredili omejitve ali pogoje, od zadevne osebe zahtevajo predložitev zdravniškega spričevala. […]

(3) Predložitev poročila uradno priznanega centra za nadzor sposobnosti za vožnjo (zdravniško-psihološko spričevalo), da bi se za namene iz odstavka 2 odpravili dvomi o sposobnosti za vožnjo, se lahko odredi [zlasti]

[…]

4. v primeru hudih ali ponavljajočih se kršitev cestnoprometnih predpisov ali v primeru prekrškov v zvezi s cestnim prometom ali sposobnostjo za vožnjo motornih vozil […]

ali

5. v primeru ponovne izdaje vozniškega dovoljenja,

[…]

b. kadar je bilo vozniško dovoljenje odvzeto iz razlogov, navedenih v točki 4.

[…]

(8) Če zadevna oseba zavrne pregled ali če v določenem roku pristojnemu organu za vozniška dovoljenja ne predloži spričevala, ki ga je zahteval, ima pristojni organ pravico sprejeti odločitev o nesposobnosti zadevne osebe. […]“

19 Člen 13 FeV, „Sposobnost v primerih težav z alkoholom“, določa, da lahko pristojni organi v določenih okoliščinah odredijo predložitev zdravniško-psihološkega spričevala, da bi odločili o izdaji ali podaljšanju vozniškega dovoljenja ali odredili omejitve ali pogoje glede pravice do vožnje. Tako je zlasti v primeru, kadar po mnenju zdravnika ali glede na določena dejstva obstajajo znaki zlorabe alkohola ali kadar je bilo na področju cestnega prometa storjenih več kršitev pod vplivom alkohola.

20 Člen 14 FeV z naslovom „Sposobnost v primerih težav z drogami“ določa:

„1. Pristojni organi, da bi odločili o izdaji ali podaljšanju vozniškega dovoljenja ali odredili omejitve ali pogoje, zahtevajo predložitev zdravniškega spričevala (člen 11(2), tretji stavek), kadar določena dejstva kažejo na to,

1. da gre za odvisnost od drog v smislu zakona o drogah (Gesetz über den Verkehr mit Betäubungsmitteln [Betäubungsmittelgesetz]) v različici, objavljeni 1. marca 1994 (BGBl. [1994] I, str. 358), kot je bila nazadnje spremenjena s členom 4 zakona z dne 26. januarja 1998 (BGBl. [1998] I, str. 160) v veljavni različici, ali od druge snovi s psihoaktivnimi učinki,

2. da gre za uživanje drog v smislu zakona o drogah […]

[…]

(2) Zdravniško-psihološko spričevalo je treba predložiti za namene iz odstavka 1, če

1. je bilo vozniško dovoljenje odvzeto iz razloga iz odstavka 1

2. je treba preveriti, ali je zadevna oseba še odvisna od drog oziroma ali – ne da bi bila odvisna – še naprej jemlje snovi iz odstavka 1.“

21 Člen 20(1) FeV določa, da za izdajo novega vozniškega dovoljenja po njegovem predhodnem odvzemu veljajo določbe o izdaji prvega vozniškega dovoljenja. V skladu z odstavkom 2 tega člena se pristojni organ lahko odpove zahtevi ponovnega preizkusa za pridobitev vozniškega dovoljenja, če ni znakov, da prosilec nima več za to potrebnih znanj in sposobnosti, vendar pa v skladu z odstavkom 3 tega člena taka odločitev ne spremeni obveznosti predložitve zdravniško-psihološkega spričevala iz člena 11(3), prvi pododstavek, točka 5, FeV.

Spora o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

Zadeva C-329/06

22 A. Wiedemann, nemški državljan, od 30. junija 1995 prebiva v Nemčiji, najprej v kraju Bad Waldsee, nato v Wangnu v Allgäuu.

23 29. aprila 2002 mu je Landratsamt Ravensburg (upravna služba okrožja Ravensburg) izdal vozniško dovoljenje kategorije B s preskusnim obdobjem dveh let. 2. septembra 2003 je moral A. Wiedemann zaradi prekrška v cestnem prometu sodelovati na izobraževanju. 20. marca 2004 je test urina, narejen A. Wiedermannu, pokazal uživanje heroina in indijske konoplje. Takrat je priznal, da redno uživa indijsko konopljo.

24 Z odločbo z dne 14. aprila 2004 je Landratsamt Ravensburg A. Wiedemannu odvzel vozniško dovoljenje, ker ni bil sposoben za vožnjo motornega vozila zaradi zaužitja droge.

25 Zadevna oseba je zoper to odločbo vložila pritožbo, ki jo je Regierungspräsidium Tübingen (vlada regije Tübingen) zavrnil z odločbo z dne 16. avgusta 2004, ki je postala pravnomočna 20. septembra 2004.

26 19. septembra 2004, v nedeljo, so pristojni organi za vozniška dovoljenja mesta Karlovice (Češka republika) sprejeli odločbo, s katero je bila A. Wiedemannu priznana pravica do vožnje. Češko vozniško dovoljenje kategorije B je bilo izdano 1. oktobra 2004 in je v zvezi z imetnikovim prebivališčem vsebovalo navedbo „Bad Waldsee, Nemčija“.

27 A. Wiedemann je s tem dovoljenjem vozil v Nemčiji, kjer je 11. oktobra 2004 povzročil prometno nesrečo. 16. oktobra 2004 mu je vodstvo policije Ravensburg to dovoljenje zaseglo.

28 Z odločbo Landratsamt Ravensburg z dne 27. oktobra 2004 je bila A. Wiedemannu odvzeta pravica do vožnje motornih vozil v Nemčiji, kot je izhajala iz njegovega češkega vozniškega dovoljenja, ker ob upoštevanju nemškega prava še zmeraj ni dokazal sposobnosti za vožnjo takih vozil. To vozniško dovoljenje mu je bilo vrnjeno, potem ko je bila vanj nalepljena navedba „Vozniško dovoljenje ne velja za vožnjo motornih vozil v Nemčiji“.

29 Prek nemških organov je bilo ministrstvo za promet Češke republike obveščeno o tem, da so češki pristojni organi izdali vozniško dovoljenje, ne da bi upoštevali okoliščino, da je imel A. Wiedemann glavno prebivališče v Nemčiji in da mu je bilo

nemško vozniško dovoljenje odvzeto zaradi nesposobnosti za vožnjo zaradi rednega uživanja drog.

30 V dopisih z dne 18. aprila 2005 in z dne 10. januarja 2006 je češko ministrstvo za promet navedlo, da bo preverilo odločbe čeških pristojnih organov.

31 Ker pritožbeni postopek zoper odločbo z dne 27. oktobra 2004 ni bil uspešen, je A. Wiedemann 6. julija 2005 vložil tožbo na Verwaltungsgericht Sigmaringen (upravno sodišče Sigmaringen), ki je prekinilo odločanje in Sodišču predložilo vprašanja za predhodno odločanje:

„1. Ali je treba člena 1(2) ter 8(2) in (4) Direktive [91/439] razlagati tako, da odvzem vozniškega dovoljenja v državi [članici] prebivališča s strani upravnega organa zaradi nesposobnosti za vožnjo ne nasprotuje izdaji vozniškega dovoljenja s strani druge države članice in mora država [članica] prebivališča načeloma priznati tudi takšno vozniško dovoljenje?

2. Ali je treba člena 1(2) in 7(1)(a) ter člen 8(2) in (4) v povezavi s Prilogo III Direktive [91/439] razlagati tako, da država [članica] prebivališča ni zavezana priznati vozniškega dovoljenja, ki ga je imetnik po odvzemu vozniškega dovoljenja v [tej] državi [članici] nezakonito pridobil z načrtno prevaro pristojnega organa za vozniška dovoljenja države [članice] izdajateljice, ne da bi dokazal, da je ponovno pridobil sposobnost za vožnjo, ali zaradi sodelovanja z uslužbenci države [članice] izdajateljice?

3. Ali je treba člena 1(2) ter 8(2) in (4) Direktive [91/439] razlagati tako, da lahko država [članica] prebivališča po odvzemu vozniškega dovoljenja s strani njenih upravnih organov začasno ustavi priznanje ali prepove uporabo vozniškega dovoljenja, izdanega v drugi državi članici, medtem ko država [članica] izdajateljica preverja, ali se protipravno pridobljeno vozniško dovoljenje prekliče?“

32 Sodišče je 26. aprila 2007 prejelo obvestilo o dopisu z dne 14. marca 2006, ki ga je češko ministrstvo za promet naslovilo na nemško ministrstvo za promet in s katerim je potrdilo, da je bilo A. Wiedemannu vozniško dovoljenje izdano v skladu z veljavnimi pravili. Ta dopis in njegov prevod v nemščino je predložitveno sodišče posredovalo Sodišču. V skladu s členom 23 Statuta Sodišča sta bila ta dokumenta posredovana vsem zainteresiranim osebam, ki so predložile pisna stališča.

Zadeva C-343/06

33 S pravnomočno sodbo Amtsgericht Chemnitz (kantonsko sodišče v Chemnitzu) z dne 25. maja 2001 je bil P. Funk, imetnik vozniškega dovoljenja kategorije B, izdanega v Nemčiji 12. julija 2000, obsojen zaradi vožnje pod vplivom alkohola. Njegova pravica do vožnje motornih vozil je bila razveljavljena, odvzeto mu je bilo vozniško dovoljenje in izdana prepoved pridobitve novega nemškega vozniškega dovoljenja pred pretekom devetih mesecev, torej pred 24. februarjem 2002.

34 P. Funk, ki je želel pridobiti novo vozniško dovoljenje, je opravil pregled za zdravniško-psihološko spričevalo. To spričevalo z dne 7. februarja 2002 je vsebovalo sklep, da zadevna oseba ni sposobna za vožnjo motornih vozil, ker zaradi neobstoja pozitivnega razvoja njegove osebnosti obstaja velika nevarnost poslabšanja njegovega stanja. P. Funk je kljub temu, potem ko se je udeležil izobraževanja, pridobil novo vozniško dovoljenje 26. marca 2002.

35 Pri nadzoru, izvršenem 17. junija 2002, je bilo ugotovljeno, da je P. Funk ponovno pod vplivom alkohola. Novo spričevalo, narejeno 17. junija 2003 zaradi navedenega nadzora, je vsebovalo sklep, da je pričakovati, da bo zadevna oseba še naprej vozila motorna vozila pod vplivom alkohola, in Stadt Chemnitz mu je z odločbo z dne 15. julija 2003, ki ji ni nasprotoval, odvzelo vozniško dovoljenje.

36 P. Funk je 2. decembra 2003 zaprosil za novo dovoljenje. Ker pa je bilo spričevalo z dne 27. februarja 2004 negativno, je vlogo umaknil.

37 Iz predložitvene odločbe izhaja, da je P. Funk 9. decembra 2004 pridobil vozniško dovoljenje kategorije B v Teplicah (Češka republika), čeprav je bil pri prijavnem uradu Chemnitza prijavljen kot prebivalec zgolj te lokalne skupnosti, kar je pozneje tudi sam potrdil.

38 Stadt Chemnitz, ki je bilo o tem obveščeno, je 10. februarja 2005 P. Funku naložilo, naj predloži spričevalo, s katerim je ugotovljeno, da je sposoben za vožnjo motornih vozil. Ker tega ni storil, mu je Stadt Chemnitz z odločbo z dne 11. maja 2005 odvzelo pravico uporabe češkega vozniškega dovoljenja na nemškem ozemlju in mu z grožnjo denarne kazni odredilo predložitev tega dovoljenja, da se vanj zabeleži ta prepoved. Z odločbo z dne 31. maja 2005 mu je bila naložena denarna kazen v višini 500 EUR, ker ni spoštoval te odredbe, in poleg tega zagrožen odvzem tega dovoljenja.

39 Ker pritožbeni postopek zoper te odločbe ni bil uspešen, je P. Funk vložil tožbo na Verwaltungsgericht Chemnitz (upravno sodišče v Chemnitzu), ki je odločilo, da prekine odločanje in Sodišču predloži ta vprašanja za predhodno odločanje:

„1. Ali sme država članica v skladu z določbami člena 1(2) in člena 8(2) in (4) Direktive [91/439] od imetnika vozniškega dovoljenja, izdanega v drugi državi članici, zahtevati, naj pri organih [prve države članice] zaprosi za priznanje pravice uporabe tega dovoljenja na njenem ozemlju, če je bilo imetniku tega vozniškega dovoljenja njegovo [prejšnje] vozniško dovoljenje, [ki mu ga je izdala prva država], v [prvi] državi članici prej odvzeto ali kako drugače preklicano?

2. V primeru nikalnega odgovora, [a]li je treba določbe člena 1(2) v povezavi s členom 8(2) in (4) Direktive [91/439] razlagati tako, da lahko država članica na svojem ozemlju zavrne priznanje vozniškega dovoljenja, izdanega v drugi državi članici, če je upravni organ [prve države članice] zadevni osebi odvzel prejšnje, [v njej izdano] vozniško dovoljenje, ker pravo prve države članice pri upravnih ukrepih odvzema ali preklica vozniškega dovoljenja ne določa trajanja prepovedi […] izdaje [novega vozniškega dovoljenja] in ker je eden od bistvenih pogojev, da bi bila zadevna oseba upravičena do [te] izdaje […], ta, da mora [ta oseba] po odredbi upravnega organa predložiti dokaz o sposobnosti za vožnjo v obliki zdravniško-psihološkega spričevala, ki je podrobno urejeno s predpisi nacionalnega prava?

3. V primeru nikalnega odgovora, ali je treba določbe člena 1(2) v povezavi z določbami člena 8(2) in (4) Direktive [91/439] razlagati tako, da lahko država članica na svojem ozemlju zavrne priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, izdanega v drugi državi članici, če je upravni organ na ozemlju [te prve] države članice imetniku tujega vozniškega dovoljenja prej odvzel vozniško dovoljenje, [izdano v prvi državi članici], ali je bilo to drugače preklicano in je zaradi objektivnih dejstev (neobstoj stalnega prebivališča v državi članici, ki je izdala vozniško dovoljenje, in neuspešna zahteva za ponovno izdajo vozniškega dovoljenja v [prvi] državi članici) mogoče sklepati, da se s pridobitvijo vozniškega dovoljenja [Unije] [v drugi državi članici] le obidejo stroge vsebinske zahteve nacionalnega postopka za ponovno izdajo vozniškega dovoljenja, zlasti [glede] zdravniško-psihološkega spričevala?“

40 Dopis češkega ministrstva za promet z dne 5. septembra 2005, s katerim je bila potrjena veljavnost češkega vozniškega dovoljenja P. Funka, je bil priložen k stališčem tega ministrstva; o njem je bilo obveščeno tudi Sodišče 21. junija 2007. V skladu s členom 23 Statuta Sodišča je bil navedeni dopis posredovan vsem udeležencem, ki so predložili pisna stališča.

Postopek pred Sodiščem

41 S sklepom predsednika Sodišča z dne 10. oktobra 2006 sta bili zadevi C-329/06 in C-343/06 združeni v skupni ustni in pisni postopek ter v skupno sodbo.

42 S pisnimi vprašanji, vročenimi 1. avgusta 2007, je Sodišče na češko vlado naslovilo vprašanja glede preverjanja pogojev iz člena 7(1)(a) in (b) Direktive 91/439 in možnosti izdaje vozniškega dovoljenja, na katerem je navedeno prebivališče imetnika v drugi državi članici, ter glede veljavnih meril za določitev, ali ima oseba prebivališče v tej državi članici, in obstoja nadzora glede dejanskosti tega prebivališča.

43 S faksom, ki ga je sodno tajništvo Sodišča prejelo 31. avgusta 2007, je češka vlada na navedena vprašanja odgovorila, da je bil pogoj običajnega prebivališča, kot je določen z Direktivo 91/439, v češki pravni red uveden šele 1. julija 2006. Pred tem datumom je češka ureditev omogočala izdajo dovoljenja za vožnjo osebam, ki niso imele stalnega ali začasnega prebivališča na ozemlju Češke republike.

Vprašanja za predhodno odločanje

44 Ta vprašanja za predhodno odločanje se nanašajo na dva vidika vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, ki ju je treba obravnavati enega za drugim, in sicer možnost za državo članico, da ne prizna veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, ter možnost začasnega odvzema pravice do vožnje, ki izhaja iz takega dovoljenja, dokler se država članica, ki je izdala dovoljenje, ne izreče o morebitnem odvzemu tega dovoljenja.

Možnost za državo članico, da ne prizna veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica

45 Najprej je treba opozoriti, da je v okviru postopka sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, uvedenega s členom 234 ES, naloga Sodišča dati nacionalnemu sodišču uporaben odgovor, ki mu omogoča rešitev spora, o katerem odloča. V ta namen mora Sodišče po potrebi preoblikovati predložena vprašanja. Poleg tega je naloga Sodišča razložiti vse določbe prava Skupnosti, ki jih nacionalna sodišča potrebujejo za odločanje v sporih, čeprav te določbe niso izrecno navedene v vprašanjih, ki jih postavijo ta sodišča (sodbe z dne 18. marca 1993 v zadevi Viessmann, C-280/91, Recueil, str. I-971, točka 17, z dne 11. decembra 1997 v zadevi Immobiliare SIF, C-42/96, Recueil, str. I-7089, točka 28, in z dne 8. marca 2007 v zadevi Campina, C-45/06, ZOdl., str. I-2089, točki 30 in 31).

46 Glede na dejstva, zaradi katerih je prišlo do spora v postopkih v glavni stvari, in glede na vsebino Sodišču predloženih stališč v teh zadevah je treba pri preizkusu postavljenih vprašanj upoštevati člen 7(1)(a) in (b) Direktive 91/439. Da bi bil odgovor na vprašanja za predhodno odločanje koristen in čim celovitejši, jih je treba, če predložitveni sodišči tega nista storili, razširiti.

47 S prvima vprašanjema v zadevi C-329/06 in z drugim in tretjim vprašanjem v zadevi C-343/06 predložitveni sodišči v bistvu sprašujeta, ali je treba člene 1(2), 7(1)(a) in (b) in 8(2) in (4) Direktive 91/439 razlagati tako, da nasprotujejo temu, da ena država članica (država članica gostiteljica) na svojem ozemlju ne prizna vozniškega dovoljenja, ki ga je pozneje izdala druga država članica (država članica izdajateljica) osebi, ki ji je država članica gostiteljica pred tem odvzela prejšnje dovoljenje zaradi vožnje pod vplivom droge ali alkohola, kadar je ta oseba to dovoljenje pridobila zunaj obdobja prepovedi zaprositi za novo dovoljenje, vendar pa ni bil izpolnjen pogoj prebivališča oziroma niso bili izpolnjeni pogoji sposobnosti, ki jih v zvezi s tem predpisuje država članica gostiteljica, da bi zagotovila cestno varnost.

48 Ta štiri vprašanja je treba preizkusiti skupaj s prvim vprašanjem v zadevi C-343/06, ki se v bistvu nanaša na opredelitev, ali država članica gostiteljica od imetnika novega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, lahko zahteva, naj, preden ga začne uporabljati, zaprosi za priznanje pravice uporabe tega dovoljenja v državi članici gostiteljici, kadar je bilo vozniško dovoljenje, ki ga je imel prej, odvzeto ali preklicano v tej državi članici.

49 Iz prve uvodne izjave Direktive 91/439 izhaja, da je bilo splošno načelo vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, ki so jih izdale države članice, določeno v členu 1(2) te direktive zlasti z namenom, da bi se olajšalo gibanje oseb, ki se nastanijo v državi članici, ki ni tista, v kateri so opravile vozniški izpit (sodba z dne 29. aprila 2004 v zadevi Kapper, C-476/01, Recueil, str. I-5205, točka 71).

50 V skladu z ustaljeno sodno prakso navedeni člen 1(2) določa vzajemno priznavanje vozniških dovoljenj, ki so jih izdale države članice, brez kakršnekoli formalnosti. Ta določba nalaga državam članicam jasno in natančno obveznost, ki ne dopušča proste presoje glede ukrepov, ki jih je treba sprejeti za uskladitev z njo (v tem smislu glej sodbe z dne 29. oktobra 1998 v zadevi Awoyemi, C-230/97, Recueil, str. I-6781, točki 41 in 43, z dne 10. julija 2003 v zadevi Komisija proti Nizozemski, C-246/00, Recueil, str. I-7485, točki 60 in 61, in zgoraj navedeno sodbo Kapper,

točka 45, sklepa z dne 6. aprila 2006 v zadevi Halbritter, C-227/05, točka 25, in z dne 28. septembra 2006 v zadevi Kremer, C-340/05, točka 27).

51 Iz tega izhaja, da država članica ne more predpisati nobene predhodne formalnosti za priznanje vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica. Torej je v nasprotju z navedenim načelom vzajemnega priznavanja, da se od imetnika vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, zahteva, naj zaprosi za priznanje tega dovoljenja v drugi državi članici (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Nizozemski, točka 60 in naslednje).

52 Država članica izdajateljica mora preveriti, ali so izpolnjene minimalne zahteve prava Skupnosti, zlasti v zvezi s prebivališčem in sposobnostjo za vožnjo, in ali je torej izdaja vozniškega dovoljenja – po potrebi novega dovoljenja – upravičena.

53 Če so torej organi države članice izdali vozniško dovoljenje v skladu s členom 1(1) Direktive 91/439, druge države članice nimajo pravice preveriti, ali so bili izpolnjeni pogoji za izdajo, ki jih določa ta direktiva (glej v tem smislu zgoraj navedena sklepa Halbritter, točka 34, in Kremer, točka 27). Dejstvo, da ima nekdo vozniško dovoljenje, ki ga je izdala druga država članica, je treba šteti kot dokaz, da je imetnik tega dovoljenja na dan, ko mu je bilo izdano, izpolnjeval navedene pogoje (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Nizozemski, točka 75, in sklep z dne 11. decembra 2003 v zadevi Da Silva Carvalho, C-408/02, točka 21, ter zgoraj navedeno sodbo Kapper, točka 46). To, da lahko država članica v skladu s točko 5 Priloge III k navedeni direktivi za vsako izdajo vozniškega dovoljenja zahteva strožji zdravniški pregled, kot je določen v navedeni prilogi, ne vpliva na obveznost te države članice, da prizna vozniška dovoljenja, izdana v drugih državah članicah v skladu s to direktivo.

54 Iz tega izhaja, prvič, da država članica gostiteljica, ki za izdajo vozniškega dovoljenja, zlasti po odvzemu prejšnjega dovoljenja, določi strožje nacionalne pogoje, ne sme

zavrniti priznanja vozniškega dovoljenja, ki ga je pozneje izdala druga država članica, zgolj iz razloga, da je imetnik novega dovoljenja to dovoljenje pridobil na podlagi nacionalne ureditve, ki ne predpisuje enakih zahtev kot ta država članica gostiteljica.

55 Drugič, načelo vzajemnega priznavanja nasprotuje temu, da država članica gostiteljica ne prizna vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, iz razloga, da glede na informacije, ki jih ima država članica gostiteljica, imetnik tega dovoljenja na dan, ko je bilo izdano, ni izpolnjeval pogojev, ki se zahtevajo za njegovo pridobitev (glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep Da Silva Carvalho, točka 22, in sodbo Kapper, točka 47).

56 V obsegu, v katerem daje Direktiva 91/439 državi članici izdajateljici izključno pristojnost za zagotovitev, da so vozniška dovoljenja izdana v skladu s pogoji iz te direktive, lahko zgolj ta država članica sprejme primerne ukrepe glede vozniških dovoljenj, katerih imetniki, kot naj bi se pozneje izkazalo, niso izpolnjevali navedenih pogojev (glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep Da Silva Carvalho, točka 23, in zgoraj navedeno sodbo Kapper, točka 48).

57 Kadar država članica resno dvomi o pravilnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, mora v okviru medsebojne pomoči in izmenjave informacij, uvedenih s členom 12(3) Direktive 91/439, slednjo o tem obvestiti. Če država članica izdajateljica ne sprejme ustreznih ukrepov, lahko država članica gostiteljica začne proti državi članici izdajateljici postopek na podlagi člena 227 ES, da bi Sodišče ugotovilo neizpolnitev obveznosti iz Direktive 91/439 (glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep Da Silva Carvalho, točka 23, in zgoraj navedeno sodbo Kapper, točka 48).

58 Res je, da iz razlogov varnosti cestnega prometa – kot izhaja iz zadnje uvodne izjave Direktive 91/439 – člen 8(2) in (4) te direktive državam članicam omogoča,

da v nekaterih okoliščinah uporabijo nacionalne določbe glede omejitve, začasnega odvzema, odvzema ali preklica vozniških dovoljenj imetnikom, ki imajo običajno prebivališče na njihovem ozemlju.

59 Kljub temu je treba opozoriti, na eni strani, da je to pravico, ki izhaja iz člena 8(2) Direktive 91/439, mogoče izvrševati zgolj zaradi vedenja zadevne osebe po pridobitvi vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica (glej v tem smislu zgoraj navedena sklepa Halbritter, točka 38, in Kremer, točka 35).

60 Na drugi strani prvi pododstavek člena 8(4), ki državi članici dovoljuje, da osebi, ki ji je bil na ozemlju prve države članice izdan ukrep odvzema, začasnega odvzema ali preklica dovoljenja, ne prizna veljavnosti vozniškega dovoljenja, pridobljenega v drugi državi članici, pomeni odstopanje od splošnega načela vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj in ga je zato treba razlagati strogo (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Kapper, točki 70 in 72, in zgoraj navedena sklepa Halbritter, točka 35, in Kremer, točka 28).

61 Glede tega je treba najprej poudariti, da čeprav ta določba pod določenimi pogoji omogoča, da država članica ne prizna veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, iz nje ne izhaja – nasprotno od tega, kar trdi nemška vlada –, da lahko prva država članica za pravico uporabe dovoljenja, ki ga je izdala druga, določi pogoj predhodnega dovoljenja (glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep Kremer, točka 37).

62 Ker mora država članica izdati vozniško dovoljenje ob upoštevanju minimalnih zahtev iz Direktive 91/439, med katerimi so zahteve iz njene Priloge III glede sposobnosti za vožnjo, bi bila razlaga člena 8(4), prvi pododstavek, te direktive – v skladu s katero se na splošno od vsake osebe, imetnice vozniškega dovoljenja, ki ji je bilo

to odvzeto ali preklicano v državi članici, lahko zahteva, naj se zglasi pri pristojnih organih te države članice, da dobi dovoljenje za uporabo pravice do vožnje, ki izhaja iz vozniškega dovoljenja, ki ga je pozneje izdala druga država članica – v nasprotju z obveznostjo vzajemnega priznavanja brez formalnosti.

63 Država članica se ne more sklicevati na navedeno določbo, da osebi, ki ji je bilo odvzeto ali preklicano vozniško dovoljenje, ki ga je izdala ta država članica, za nedoločen čas ne bi priznala veljavnosti dovoljenja, ki ji ga pozneje lahko izda druga država članica (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Kapper, točka 76, in zgoraj navedena sklepa Halbritter, točka 27, in Kremer, točka 29). Dejansko, če bi se dopustilo, da se lahko država članica sklicuje na svoje nacionalne določbe, da bi za nedoločen čas nasprotovala priznanju veljavnosti dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, bi se s tem zanikalo načelo vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, ki pa je ključni temelj sistema, ki ga je uvedla Direktiva 91/439 (zgoraj navedena sodba Kapper, točka 77, in zgoraj navedena sklepa Halbritter, točka 28, in Kremer, točka 30).

64 Podrobneje je Sodišče v točki 38 zgoraj navedenega sklepa Kremer odločilo, da kadar je bilo osebi na ozemlju države članice odvzeto vozniško dovoljenje in za ta ukrep ni bilo določeno obdobje prepovedi zaprositi za novo dovoljenje, določbe člena 1(2) v povezavi s členom 8(2) in (4) Direktive 91/439 nasprotujejo temu, da država članica na svojem ozemlju ne prizna pravice do vožnje, ki izhaja iz vozniškega dovoljenja, ki ga je pozneje izdala druga država članica, in da torej ne prizna veljavnosti tega dovoljenja, vse dokler njegov imetnik ne izpolni pogojev, ki veljajo v prvi državi članici za izdajo novega dovoljenja po tem odvzemu, med katerimi je preizkus sposobnosti za vožnjo, ki dokazuje, da ni več razlogov, ki so upravičevali navedeni odvzem.

65 Vendar iz zgoraj navedenega izhaja, da določbe členov 1(2) in 8(4) Direktive 91/439 ne nasprotujejo temu, da država članica osebi, ki ji je bilo na ozemlju te države odvzeto vozniško dovoljenje in je bila za ta ukrep določena prepoved, v določenem

obdobju zaprositi za novo dovoljenje, ne prizna novega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica v tem obdobju prepovedi.

66 Čeprav člen 8(2) Direktive 91/439 državi članici običajnega prebivališča ne omogoča, da ne bi priznala vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, in sicer zgolj zato, ker je bilo imetniku tega dovoljenja pred tem odvzeto prejšnje dovoljenje v državi članici običajnega prebivališča, pa ta določba tej državi članici omogoča, kot je bilo navedeno v točkah 58 in 59 te sodbe, da s spoštovanjem načela teritorialnosti kazenskih in policijskih zakonov omeji, začasno odvzame, odvzame ali prekliče novo dovoljenje, če je to po nacionalnem pravu navedene države članice gostiteljice upravičeno zaradi vedenja njegovega imetnika po izdaji tega dovoljenja.

67 Za odgovor na vprašanja predložitvenih sodišč se je nato treba vprašati zlasti o načelu vzajemnega priznavanja, kot je bilo opozorjeno zgoraj, v primeru, ko je dokazano, da je bil z izdajo novega vozniškega dovoljenja kršen pogoj prebivališča, določen v Direktivi 91/439.

68 Glede tega iz četrte uvodne izjave te direktive izhaja, da so med pogoji, uvedenimi za zagotavljanje cestne varnosti, tudi pogoji iz člena 7(1)(a) in (b) navedene direktive, ki za izdajo vozniškega dovoljenja določa zahteve glede sposobnosti za vožnjo in prebivališča.

69 Kot poudarja Komisija Evropskih skupnosti v svojih stališčih, pogoj prebivališča prispeva zlasti k preprečevanju „turizma vozniškega dovoljenja“ pri nepopolni uskladitvi ureditev držav članic o izdaji vozniških dovoljenj. Poleg tega, kot je ugotovil generalni pravobranilec v točki 78 sklepnih predlogov, je ta pogoj nujen za nadzor spoštovanja pogoja sposobnosti za vožnjo.

70 V bistvu člen 7(5) Direktive 91/439, v skladu s katerim nihče ne more imeti vozniškega dovoljenja več kot ene države članice, določa enkratnost vozniškega dovoljenja. Pogoj prebivališča, ki opredeljuje državo članico izdajateljico, je torej kot predhodni pogoj, ki omogoča preizkus, ali so glede kandidata izpolnjeni drugi pogoji iz te direktive, posebnega pomena glede na te druge pogoje.

71 Cestna varnost bi posledično lahko bila v nevarnosti, če se ne bi spoštoval navedeni pogoj prebivališča glede osebe, ki ji je bilo vozniško dovoljenje omejeno, začasno odvzeto, odvzeto ali je bila preklicana pravica do vožnje v smislu člena 8(4) Direktive 91/439.

72 Iz tega izhaja, da v primeru, ko je na podlagi navedb v samem vozniškem dovoljenju ali drugih nespornih informacij države članice izdajateljice – in ne na podlagi informacij države članice gostiteljice – mogoče dokazati, da pogoj prebivališča, določen v členu 7(1)(b) Direktive 91/439, ob izdaji tega dovoljenja ni bil izpolnjen, država članica gostiteljica, na ozemlju katere je bilo imetniku prejšnje vozniško dovoljenje odvzeto, lahko zavrne priznanje pravice do vožnje, ki izhaja iz vozniškega dovoljenja, ki ga je pozneje izdala druga država članica zunaj obdobja prepovedi zaprositi za novo dovoljenje.

73 Upoštevajoč zgornjo presojo je treba na postavljena vprašanja odgovoriti, da je treba člene 1(2), 7(1) in 8(2) in (4) Direktive 91/439 razlagati tako, da nasprotujejo temu, da država članica v okoliščinah, kot so v zadevah v glavni stvari, na svojem ozemlju ne prizna pravice do vožnje, ki izhaja iz vozniškega dovoljenja, ki ga je pozneje izdala druga država članica zunaj obdobja prepovedi zaprositi za novo dovoljenje, ki je bilo določeno za zadevno osebo, in da torej ne prizna veljavnosti tega dovoljenja, vse dokler njegov imetnik ne izpolni pogojev, ki veljajo v prvi državi članici za izdajo novega dovoljenja po odvzemu prejšnjega dovoljenja, med katerimi je preizkus sposobnosti za vožnjo, ki dokazuje, da ni več razlogov, ki so upravičevali navedeni odvzem. V enakih okoliščinah navedene določbe ne nasprotujejo temu, da država članica na svojem ozemlju ne prizna pravice do vožnje, ki izhaja iz vozniškega

dovoljenja, ki ga je pozneje izdala druga država članica, če je na podlagi navedb v tem dovoljenju ali drugih nespornih informacij države članice izdajateljice dokazano, da imetnik tega dovoljenja, ki mu je bilo na ozemlju prve države članice odvzeto prejšnje dovoljenje, v času, ko je bilo izdano novo dovoljenje, ni imel običajnega prebivališča na ozemlju države članice izdajateljice.

Možnost začasnega odvzema pravice do vožnje, ki izhaja iz vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica

74 S tretjim vprašanjem predložitveno sodišče v zadevi C-329/06 v bistvu sprašuje, ali je treba člena 1(2) in 8(2) in (4) Direktive 91/439 razlagati tako, da država članica lahko, potem ko so njeni upravni organi odvzeli vozniško dovoljenje, v interesu cestne varnosti začasno odvzame pravico do vožnje, ki izhaja iz vozniškega dovoljenja, ki ga je pozneje izdala druga država članica, kadar je ta sporočila, da bo preverila način izdaje tega novega dovoljenja, kar bi lahko privedlo do njegovega odvzema.

Pomembnost vprašanja

75 Nemška vlada v pisnih stališčih, ki se nanašajo na zadevo C-329/06, navaja, da je glede na stališče Češke republike v dopisu z dne 14. marca 2006, navedenem v točki 32 te sodbe, v skladu s katerim ta država članica A. Wiedemannu ni odvzela dovoljenja, to vprašanje za predhodno odločanje brez pomena.

76 Treba je opozoriti, da v okviru postopka, določenega v členu 234 ES, ki temelji na jasni ločitvi nalog med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, presoja zadevnih dejstev spada v pristojnost nacionalnega sodnika. Le nacionalni sodnik, ki odloča o sporu in ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločitev, presodi glede na posebnosti zadeve tako potrebo po izdaji predhodne odločbe, da bi lahko izdal sodbo, kot tudi ustreznost vprašanj, ki jih predlaga Sodišču. Zato ker se predloženi vprašanji nanašata na razlago prava Skupnosti, je Sodišče načeloma dolžno odločati (glej zlasti sodbe z dne 13. marca 2001 v zadevi PreussenElektra, C-379/98, Recueil, str. I-2099, točka 38; z dne 18. decembra 2007 v zadevi Laval un Partneri, C-341/05, ZOdl., str. I-11767, točka 45, in z dne 14. februarja 2008 v zadevi Varec, C-450/06, ZOdl., str. I-581, točka 23).

77 Vendar je Sodišče presodilo tudi, da mora izjemoma, pri preverjanju lastne pristojnosti, preučiti okoliščine, v katerih mu je nacionalno sodišče zadevo predložilo (zgoraj navedena sodba Varec, točka 24, in navedena sodna praksa). Sprejetje predhodne odločbe o vprašanju, ki ga postavi nacionalno sodišče, je mogoče zavrniti le, kadar je očitno, da zahtevana razlaga prava Skupnosti nima nikakršne zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari ali kadar gre za hipotetičen problem (glej v tem smislu zlasti zgoraj navedeni sodbi PreussenElektra, točka 39, in Laval un Partneri, točka 46).

78 V tem primeru nemška vlada ob začetku postopka predhodnega odločanja ne izpodbija pristojnosti Sodišča. Omejila se je na ugotovitev, da je zadevno vprašanje po dopisu češkega ministrstva za promet z dne 14. marca 2006 izgubilo pomen, ker ta dopis pomeni dokončno zavrnitev čeških organov, da bi začeli postopek odvzema zadevnega češkega vozniškega dovoljenja.

79 Kljub temu mora nacionalno sodišče – in ne Sodišče – presoditi pomen tega dopisa, da bi določilo, ali zajema tako zavrnitev. Vsekakor je zgolj sodišče pristojno odločiti, ali je glede na dogodke, o katerih je obveščeno po predložitveni odločbi, odgovor na to vprašanje za predhodno odločanje brez pomena za rešitev spora, v katerem odloča.

80 Iz tega izhaja, da je treba odgovoriti na postavljeno vprašanje za predhodno odločanje.

Utemeljenost

81 Najprej je treba poudariti, da kadar je država članica na podlagi Direktive 91/439 dolžna priznati vozniško dovoljenje, ki ga je izdala druga država članica, bi bila koristnost vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj v nevarnosti, če bi bilo mogoče, da prva država članica začasno odvzame pravico do vožnje, ki izhaja iz tega dovoljenja, medtem ko druga država članica preverja način izdaje.

82 V takem primeru, čeprav tako preverjanje lahko privede do odvzema zadevnega dovoljenja, bi začasni odvzem pravice do vožnje, ki izhaja iz tega dovoljenja, temeljil na domnevi nezakonitosti tega dovoljenja, ki pa ni združljiva s sodno prakso Sodišča, navedeno v točki 53 te sodbe, v skladu s katero je treba dejstvo, da ima nekdo vozniško dovoljenje, ki ga je izdala druga država članica, šteti kot dokaz, da je imetnik tega dovoljenja na dan, ko mu je bilo izdano, izpolnjeval pogoje za izdajo, določene v Direktivi 91/439.

83 Država članica, ki je, potem ko je osebi odvzela vozniško dovoljenje, na podlagi določb te direktive dolžna priznati dovoljenje, ki ga je tej osebi pozneje izdala druga država članica, torej ne more začasno odvzeti pravice do vožnje, ki izhaja iz tega novega dovoljenja.

84 Kljub temu, kadar ima država članica v skladu z drugim delom odgovora iz točke 73 te sodbe izjemoma pravico, da ne prizna veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je

izdala druga država članica, lahko ta prva država članica imetniku tega dovoljenja začasno odvzame pravico do vožnje, medtem ko druga država članica preverja način izdaje tega dovoljenja, zlasti glede spoštovanja pogoja prebivališča, ki je določen v členu 7(1)(b) Direktive 91/439, kar bi lahko privedlo do odvzema navedenega dovoljenja.

85 Poleg tega, kot je bilo navedeno v točki 66 te sodbe, je treba poudariti, da lahko država članica na podlagi člena 8(2) Direktive 91/439 uporabi svoje nacionalne predpise o omejitvi, začasnem odvzemu, odvzemu ali preklicu pravice do vožnje imetniku vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, in sicer zaradi njegovega vedenja po izdaji tega dovoljenja.

86 Glede na zgornjo presojo je treba na tretje vprašanje, postavljeno v zadevi C-329/06, odgovoriti, da člena 1(2) in 8(2) in (4) Direktive 91/439 nasprotujeta temu, da država članica, ki je na podlagi te direktive dolžna priznati pravico do vožnje, ki izhaja iz vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, začasno odvzame to pravico, kadar zadnjenavedena država članica preverja način izdaje tega dovoljenja. Navedeni določbi pa v enakem kontekstu ne nasprotujeta temu, da država članica začasno odvzame navedeno pravico, če iz navedb v omenjenem dovoljenju ali drugih nespornih informacij te druge države članice izhaja, da pogoj prebivališča, določen v členu 7(1)(b) navedene direktive, ob izdaji tega dovoljenja ni bil izpolnjen.

Stroški

87 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenima sodiščema, ti odločita o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

1. **Člene 1(2), 7(1) in 8(2) in (4) Direktive Sveta 91/439/EGS z dne 29. julija 1991 o vozniških dovoljenjih, kot je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 1882/2003 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. septembra 2003, je treba razlagati tako, da nasprotujejo temu, da država članica v okoliščinah, kot so v zadevah v glavni stvari, na svojem ozemlju ne prizna pravice do vožnje, ki izhaja iz vozniškega dovoljenja, ki ga je pozneje izdala druga država članica zunaj obdobja prepovedi zaprositi za novo dovoljenje, ki je bilo določeno za zadevno osebo, in da torej ne prizna veljavnosti tega dovoljenja, vse dokler njegov imetnik ne izpolni pogojev, ki veljajo v prvi državi članici za izdajo novega dovoljenja po odvzemu prejšnjega dovoljenja, med katerimi je preizkus sposobnosti za vožnjo, ki dokazuje, da ni več razlogov, ki so upravičevali navedeni odvzem.**

   V enakih okoliščinah navedene določbe ne nasprotujejo temu, da država članica na svojem ozemlju ne prizna pravice do vožnje, ki izhaja iz vozniškega dovoljenja, ki ga je pozneje izdala druga država članica, če je na podlagi navedb v tem dovoljenju ali drugih nespornih informacij države članice izdajateljice dokazano, da imetnik tega dovoljenja, ki mu je bilo na ozemlju prve države članice odvzeto prejšnje dovoljenje, v času, ko je bilo izdano novo dovoljenje, ni imel običajnega prebivališča na ozemlju države članice izdajateljice.

2. **Člena 1(2) in 8(2) in (4) Direktive 91/439 nasprotujeta temu, da država članica, ki je na podlagi te direktive dolžna priznati pravico do vožnje,**

ki izhaja iz vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, začasno odvzame to pravico, kadar zadnjenavedena država članica preverja način izdaje tega dovoljenja. Navedeni določbi pa v enakem kontekstu ne nasprotujeta temu, da država članica začasno odvzame navedeno pravico, če iz navedb v omenjenem dovoljenju ali drugih nespornih informacij te druge države članice izhaja, da pogoj prebivališča, določen v členu 7(1)(b) navedene direktive, v času izdaje tega dovoljenja ni bil izpolnjen.

Podpisi